

[Tinning]

Fru Birgith Mogensen spurgte, hvorfor vi ikke bare lader det være, og det er egentlig nok den holdning, som alle borgerlige ordførere har. Jeg synes, der er tale om et himmelråbende hykleri, når det gælder disse bestemmelser. Der findes nogle mennesker, som stadig væk er eftersøgt. I VS kunne vi i løbet af en eftermiddag ved at bruge en telefon finde frem til en af dem. Vi er også klar over, som vi har gjort opmærksom på i bemærkningerne til lovforslaget, at politiet må kende opholdsstedet for i hvert fald én – sandsynligvis flere – af disse mennesker, men politiet tager ikke initiativ til at forstærke eftersøgningen. Et par af dem ved vi lever i Vesttyskland, men der er ikke nogen, der tager initiativ til at kræve dem udleveret eller få dem retsforfulgt. Det ønsker vi ikke at bebrejde nogen – vi synes, det er i orden – men til gengæld vil vi gerne vide, hvorfor man ønsker at opretholde nogle bestemmelser, som man alligevel ikke vil bruge.

Jeg vil i den forbindelse bede justitsministeren bekræfte eller afkræfte oplysningen om, at det danske politi i dag har kendskab til, hvor nogle af de eftersøgte personer befinder sig. Og jeg vil også gerne have en forklaring på, hvorfor de ikke kræves udleveret, når man ønsker at opretholde straffelovstillægget.

Hr. Leif Hermann har egentlig allerede været inde på de argumenter, vi har for at fjerne straffelovstillægget. Det vigtigste er, som jeg har sagt, at vi har resterne af dødsstraffen tilbage, men vi synes også, det er rigtigt, som hr. Leif Hermann pegede på, at bestemmelserne i retsplejelovstillægget er uantagelige, uanstændige, for et dansk retssystem. Dem bør vi ikke have, og jeg tror, det er rigtigt vurderet, at ophævelsen af det, vi kalder værnemagerloven, såmænd ikke vil betyde så meget i praksis.

Det, de borgerlige ordføreres indlæg efterlader hos mig, er spørgsmålet om, hvorfor man ønsker at fastholde hykleriet, hvorfor man på den ene side ønsker at lade være med at retsforfølge de personer, som man ved hvor er, og på den anden side alligevel vil opretholde en lovgivning om dem. Jeg tror, svaret er, at det er, fordi man ikke ønsker at rippe op i disse stærkt følelsesladede sager.

Men jeg tror ikke, det er den faktiske forklaring. Jeg tror, forklaringen egentlig er, at

straffelovstillægget stadig væk skal have lov at fungere som et symbol – et symbol, der fastholder forestillingen om de fem forbandede år, dengang da der var nogle få, som samarbejdede med nazisterne og besættelsesmagten, medens alle vi andre gjorde noget andet. Det er en kendt myte om, hvad der foregik i besættelsestiden, og jeg tror, det er den, man forsøger at opretholde ved at fastholde straffelovstillægget. Man siger: det beholder vi, fordi der er stadig nogle få af dem, der forbrød sig under besættelsen, som vi ønsker at retsforfølge, mens alle vi andre, som ikke er omfattet af straffelovstillægget, var os, der kæmpede imod nazisterne og besættelsesmagten – noget, som er historisk ukorrekt. Jeg tror ikke, der kommer meget ud af at diskutere hele det historiske forløb – det gør jeg hellere end gerne – for det, der ligger i det, må være, at man gerne vil fastholde myten om alle de mange, der sloges mod besættelsesmagten, og de få, som faldt ved siden af. Det er derfor, man vil beholde straffelovstillægget; det er tilsyneladende ikke, fordi man ønsker at bruge det, og det synes jeg er beskæmmende.

Bernhard Baunsgaard (RV):

Jeg kan ikke på forhånd sige, at det forslag, der foreligger her, er noget, vi vil støtte, men jeg synes, der er al mulig grund til at tage spørgsmålet op, om tiden ikke er løbet fra disse meget gamle bestemmelser – naturligvis især med hensyn til dødsstraf – og vi vil derfor gerne arbejde positivt i retsudvalget på at se, om det ikke er på tide at ophæve dem.

Jeg vil gerne gøre opmærksom på, at der i den forbindelse nok var andre spørgsmål, vi burde gennemgå, og her tænker jeg bl.a. på det cirkulære, som den 11. juli 1941 blev udstedt af den daværende justitsminister, E. Thune Jacobsen, og som forbyder domstolene uden videre at udlevere udskrifter af domme, retsbelæring eller andre oplysninger, der kan følge med. Det blev gjort af hensyn til sager af særlig opsigtsvækkende karakter, eller hvis udskriften ønskedes af personer, der var kendt som tilbøjelige til at rejse ubegrundede klagemål, og det har sidst, jeg kender til det, været anvendt imod Politiken, hvor man nægtede en udskrift. Jeg ved ikke, om personerne på Politiken skal bedømmes